

O MANIFESTO DE MONELOS

Hai cousas que se fan do revés.

Os pazos do Poder son de pedra dura cando deberían ser lixeiros e móviles como nubes e transparentes como un río troiteiro.

As escolas, os institutos, as universidades, os centros de aprendizaxe e saber de Galicia son aquilo que debería estar feito en pedra, como Valle Inclán quería a súa casa, "labrada en pedra a miña casa karma do meu clan".

Que dixeran de nós: Mirade, este é un país fundado na conquista do pan e nas escolas. Durará, durará.

E ter na entrada gravada como irónico chisco de ollo esa especie de cantiga medieval que figura no repertorio dos Rolling Stones:

iOuh! Non, non.

Xamais partirás este corazón de pedra.

Ou mellor áinda, unha oración por libre ao xeito dos nosos poetas, os da montaña más montesía:

Dainos, Señor,

alomenos un alpendre para soñar.

Se queremos ser prácticos, preparémonos para soñar.

Se queremos ter os pés no chan, botémoslle un pouco de filosofía.

Se queremos gañar tempo, perdámolo nun poema.

Sexamos serios. ¡Alívanta un rock'n roll!

Hai que inventar, novelar, imaxinar e soñar para non morrer de frío.

Ou de seca.

Os pobos que perden os seus bosques e as verbas de soñar morren de frío. Ou de seca.

O mellor que existe, foi porque alguén primeiro o soñou. Galicia, por exemplo, existe porque foi soñada. Galicia é un fermosa película contada a

carón do lume, invemo tras inverno. Galicia é un conto de raíz romántica. E ese soño, coas suas pólas verdes, é o que nos dá boa parte do osíxeno que hoxe respiramos.

Galicia, fábrica de soños.

Galicia, árbore.

Galicia, película.

Denunciamos un fraude. O fraude do destino, da fatalidade, da renuncia.

Se temos soños, se temos a árbore, témolo case todo. Cada alpendre escolar é unha factoría en potencia.

Sen bosques futuristas, sen soños, sen iso que chamamos cultura, estamos indefensos. Seremos replicantes no cemiterio de chatarra.

O futuro é unha ficción, unha película por rodar.

Desde o Instituto de Monelos, alpendre de cachote cementeiro que soñamos en pedra, corazón duradeiro, convocamos aos espíritos de todas as tribus da Confederación Atlántica das Bisbarras do Antigo Reino, para que sexan dunha vez prácticos e fagan de cada lugar de ensino un hórreo futurista:
Un alpendre para soñar.

En Monelos, a 31 de marzo de 1995

